

Svært at komme igen

Af Lisbeth Stryhn, Randers Amtsavvis | 19.07.2008 | 1. sektion | Side 12

Forfatteren Henriette E. Møller oplevede det som en barsk omgang at sende roman nummer to på gaden. Men nu er »Kaiser« en realitet og hendes farfars dødsleje skrevet ind i litteraturen.

Randers: »Første succes er nem nok. Men anden, tredje, fjerde og femte gang, hvor du skal hive dig selv op ved hårrødderne, først da bliver det alvor«.

Ordene er den afdøde tyske filminstruktør Rainer Werner Fassbinders, men kunne også være forfatteren Henriette E. Møllers.

I foråret kom hun med sin roman nummer to, »Kaiser«, og det var en barsk affære. Nu var det jo gået godt med debuten »Jelne«. Masser af skulderklap og rosede ord. Det skruer forventningerne i vejret, og den 31-årige forfatter måtte også erkende, at dette her var et spring fra beskyttende kuvøse og ud i den barske virkelighed.

Mareridt og ondt i maven lurede i kulissen, da udgivelsestidspunktet nærmede sig. Ikke fordi romanen havde været svær at skrive, men fordi hun jo gerne skulle læses som rigtig forfatter og ikke en som en evigglad debutant.

Hovedsageligt pæne ord, lige med undtagelse af et par mandlige anmeldere, der

ikke er vild med hendes litterære stil, specielt ikke Informations Erik Skyum-Nielsen, der blandt andet skriver »At et større romanværk frygtes under opbygning, indikeres også af stilen, som er den samme hektiske repetitive, febrilsk fluktuerende, snakkende strøm, der uhindret glider ind i og gennem og ud af personer«.

Den sved. Og var da også den eneste, som svirpede så voldsomt. Resten af anmelderkorpset har faktisk været ret så positiv.

Til gengæld har det fået den unge forfatter til at kaste sig over en helt anden type roman, førend hun fuldender Ida-trilogien med bind nummer tre.

»Jeg vil vise, at jeg kan meget andet også,« understreger hun, der nu foreløbig må indstille aktiviteterne en smule, eftersom hun snart skal føde sit første barn.

Farfar døde på Gudenåcentret

Mange læsere af »Kaiser« har undret sig over den meget intense beskrivelse af hovedpersonen Alberts dødsleje. Forfatteren er trods alt kun 31 år.

»Jamen, det var ikke spor svært. Da min farfar i 2006 lå for døden, sad jeg også hos ham sammen med min mor og mine søstre. Han døde på Gudenåcentret i Randers efter et langt liv. Men det er en særlig situation at blive sat i. En helt speciel oplevelse og alligevel kendt af de fleste. Eller bliver kendt af de fleste. Jeg sad og tænkte på, hvor pinefuldt og alligevel fredfyldt det var. På den ene side ville man gerne give ham fred, på den anden ønskede man bare, at han ikke ville dø. Den oplevelse, jeg havde hos min farfar, ville jeg gerne give videre,« siger Henriette E. Møller, der også nærede ønsket om at skildre døden som noget fredfyldt.

Også oprydningsarbejdet efter døden er noget, hun kender fra sit rigtige liv.

»Min farfars hus i Krstrup skulle ryddes. Vi skulle gøre det på en weekend. Flere ton affald blev smidt ud. Eller. Det blev jo til affald. For farfar var det ting og sager, som han havde gemt på i mange, mange år. Det gjorde et voldsomt indtryk på mig, at man på et par dage kan splitte et hjem ad.«

I romanen sidder tre kvinder - tre generationer - og taler sammen, mens den tidligere skorstensfejer og modstandsmand Albert langsomt slipper livet. Det er hustruen Ebba, datteren Agnethe og barnebarnet Ida.

Tysk forbindelse

Mens de tre kvinder sidder og snakker, lirker forfatteren låget på liv, der er holdt sammen af hemmeligheder og fortrængninger. Og hun gør det dristige at lade servitricen Ebba med den tyske officerselsker være gift med og dele seng med modstandsmanden Albert.

Henriette E. Møller har læst masser af litteratur om 2. Verdenskrig, ikke bare krigshistorie, men i særdeleshed Lars Johanssons roman »Signe«, der bygger på en sand historie om en ung kvinde, der forelsker sig ubønhørligt i en tysk officer. Johansson stammer lige som Henriette fra Randers. Begge bor de i dag i København.

»Den roman blev en øjenåbner for mig. Krigen ramte også almindelige mennesker på godt og ondt, og »Signe« demonstrerer tydeligt, at det er mennesker og skæbner på spil«.

Veludviklet hjemmeside

Hvis man går ind på Henriette Møllers hjemmeside - www.henriettem.dk - så åbner der sig en verden, der på en gang er et udstillingsvindue og en privat affære. Igen det udadvendte kontra det indadvendte.

Der står for eksempel ikke en tøddel om babydrømme og forestående fødsel, men derimod kan man forvise sig om, at hun har været på en uges ferie i sommerhus og spist masser af fisk og is. Et andet sted kan man følge med i, hvad hun har læst af litteratur og hvad hun mener om det, hun har læst.

Hun skriver smukt om Jacob Eiersbo, der døde forleden dag, ligesom hun fortæller om et foredrag, hun lige har holdt på Vallekilde.

På bedste Nynne-vis afslører hun, at hun ikke er vild med dyr eller for den sags skyld svømmehaller. Kørekort har hun ikke. Desuden kan hun ikke lide stegt

lever. Til gengæld er hun vild med David Bowie og med Berlin. For bare at nævne nogle af de emner, hun skriver løs om på sin hjemmeside. Det er også her, vi kan forsikre os om, at 2007 var et fantastisk år. »Jelne« udkom. Hun blev tildelt Statens Kunstfonds tre-årige arbejdslegat samt Danske Banks debutantpris. Det kørte i olie.

»Jeg har altid skrevet dagbog. Jeg kan lide at huske, hvilke bøger jeg har læst i hvilken måned. Her er hjemmesiden et godt redskab, der viser andre sider af mig end forfatterens,« siger hun og tilføjer:

»Jeg kan lide at være i live i andres bevidsthed, så jeg ikke bare dukker op, når jeg udgiver en roman. Jeg vil gerne være i kontakt med andre. Så jeg gør det udelukkende for min egen skyld,« siger hun om sin veludviklede hjemmeside, der i modsætning til mange andres nok er privat, men aldrig intim.